

MEDZI VČELAMI

Ester som spoznal dávno, bolo to začiatkom leta pred vyše dvadsiatimi rokmi. Sedela na lúke v tráve a plakala. Červenohnedé vlasy sa jej v prstencoch ovíjali okolo tváre a padali do ešte detsky úprimných očí. Palec pravej ruky tak silno pritískala na lýtko nohy, trčiacej spod zelenkavej sukne; až jej celý obelel. Okamžite som vedel, čo je vo veci. Podišiel som k nej a odtiahol ruku z nohy. Ihneď sa ukázala fialová opuchlina, a v strede nej sotva badateľné, no jednako ukrutne bolestivé žihadlo. Opatrne som ho chytil nechtom ukazováka a palca a pomaličky vyťahoval von. Podarilo sa mi to. Ľavou rukou som hrabol do zeme, nabral hrst mäkkej hliny a silno pritlačil na bolestivé miesto. Usmial som sa na dievča a trochu som zmraštil obočie. Mohla byť len asi o dva roky mladšia, no ja ako skúsený dvanásťročný chlap som považoval za potrebné dať jej malú lekciiu.

„Nesmieš chodievať teraz bosá po lúkach, skočíš zas do osieho hniezda a budeš revať.“ Prísne som na ňu pozrel. „Jasné?“

Ester na mňa uprela slzavé nezábudkové oči a chvíľu sa pozerala. Potom sa jemne usmiala a s nepatrným výsmechom v hlase preriekla: „Bola to včela.“ Otvorila dlaň, na ktorej ležal nehybný čierno - zlatý hmyz. "Keď včely bodnú, vždy zomierajú," dodala. Bez slova som hľadel, Ester stála bosá na tráve, pravá ruka s hlinou, ľavá s mŕtvou včielkou. V ten deň som sa naučil, že lekcie dáva jedine ona.

S Ester sa naháňame pomedzi úle. Je otec je včelár a tak ich záhrada vyzerá ako rozprávková krajina, za siedmimi horami a siedmimi dolinami, s pestrofarebnými domčekmi, a v každom z nich iná rodinka; Kráľovnička a tisíce detí. S Ester opatrne nakúkame dnu, jej zlatisto bronzový vrkoč mi padá na plece a ona mi vysvetľuje a ukazuje, kde včielky vylutujú z letáčov, ako sa roja; spolu hľadáme matku a divíme sa, koľko peľu za deň nazbierajú.

Od toho času som mával med všade. Lepkové prsty a ústa, polepené vlasy; a napriek neustálemu maminmu hnevu, večne medový vankúš. V noci som zaspával so spomienkou na upokojujúci bzukot včiel. V lete som ochutnával nový med, s Ester a jej otcom sme ho plnili do fliaš, prevážovali veká oranžovými mašľami a poobede sme ich vedno na bicykloch rozvážali po dedine. Ester sa stále smiala, chcela sa so mnou jednoducho pretekať (nebolo ma treba dvakrát presviedčať), a tak sa málokedy náš roznos zaobišiel bez rozbitej fľaše. Ester strčila prst do vyliateho medu a nakreslila mi na tvár fúzy a bradu a ja som urobil to isté. Ester sa smiala, utekala na bicykli a ocko sa na ňu nikdy nehneval.

Potom sa Ester zmenila. Často sa hádala s rodičmi, nikto jej nerozumel a každý jej chcel zle, a tak utekala na Horský vršok, schovávala sa pod široký rozvetvený orech a do lúčnej trávy ronila trpké slzy.

Vždy viem kde je. Podvečer pomaly stúpam vršokom nahor, vidím ju, ako sedí schúlená pod stromom, nohy pod bradou, nezábudkovomodré oči upreté do diaľky.

„Včielkam je smutno Ester, vráť sa domov,“ poviem a schytím ju za lakeť. Slzy sú v okamihu preč a po tvári sa jej rozleje široký úsmev, kútiky pier jemne zdvihnuté nahor. Vrkoč má rozpletený, bronzové kučery rozvieva vietor na všetky strany. Dopadajú na ne lúče zapadajúceho

slnka, láskajú sa s nimi, bozkávajú zlatistým večerným teplom. Kadere sa v okamihu menia na čerstvo vytočený lipový med, vylievajú sa na chrbát, krútia sa, vlnia a stekajú do trávy. Ester sedí vystretá pod stromom a nastavuje slnku tvár; malá Včelia kráľovná, dievča plné sladkého medu.

Ja som zamilovaný až po uši.

O tri roky na to prišla jedna pamätná zima. Stáli sme na Horskom vršku, kde svišťal ukrutne ľadový vietor, fúkal nám sneh do tváre, štípal skrehnuté líca.

Cez deň sme prikryvali včelíny kobercami, vreciami a dekami. Včely bolo treba ochrániť pred mrazmi.

Večer sme sa na vršku dlho rozprávali. O obavách, túžbach, budúcnosti a o Bohu. Ester sa veľmi rada rozprávala o Bohu. Rozprávala mi rôzne príbehy (poprepletané vlastnou fantáziou, ako som omnoho neskôr zistil), a hovorila, že včely sú najusilovnejšie Božie tvory. Niekedy nahlas recitovala verše, ktoré som nepoznal.

Plást medom pretekajúci sú slová láskavé, sladkosť z nich prúdi do duše a osvieženie do kostí.

Mráz jej pokryl tuhý vrkoč jemnou inovaťou, pokreslil odhora až nadol jemnučkou striebornou výšivkou, hrdzavé vlasy popretkal drobučkými krížikmi a trblietavými ornamentami.

Dokonalé majstrovstvske dielo.

Rozhodol som sa, že sa s Ester raz ožením.

Včely v mojich snoch bzučia a hmýria sa, maličké krídelká sa trepotajú vo vzduchu, ovzdušie je plné sladkastého hukotu a šumu. Včely lietajú hore-dole, pracujú nepretržite, bez oddychu. Snaživé a húževnaté stvorenia. Vytrvalé.

.....

Túžby však často zostanú len túžbami a mnohokrát sa nepremenia na skutočnosť. Na jeseň som odišiel ďaleko do mesta na školu a ako to už býva, veselé zážitky a ruch mesta čoskoro potlačili spomienky na domov. Zmenil som sa a naspäť som chodieval odrazu málo. Mestský študent a ambiciózny intelektuál v jednom sa v mojich predstavách akosi nedal zlučovať s jednoduchým dedinským prostredím.

Ester ostala verná svojim lúkam, vršku a včelám. Nikdy sa neodst'ahovala, a moje zradné odmietnutie časom prebolelo. (A mám podozrenie, že je v súčasnosti veľmi šťastná - o čom svedčia dlhé rady zavesených detských pančúch a plienok na šnúrach pomedzi a ponad úle; a málokedy utíchajúci krik bábätiok, ktoré vidím vždy, keď prechádzam občas autom okolo.)

Pár ciest vlakom, pár nových kamarátov pri pive, povýšenecké múdrosti vliate do hlavy pri večerných posiedkach. Len toľko bolo toho treba, aby som zabudol.

Na Ester. Na Boha.

Na kadere plné sladkého medu.

A preto teraz musím pykať.

.....

Hustá čierna káva pomaly kvapká zo stroja do obitého smaltovaného hrnčeka.

Čľup, čľup, čľup. Sem-tam žblnk.

Tupo pozorujem tento proces. Kancelária je ešte prázdna, sivý októbrový deň sa za oknami miesi s šedivou rannou hmlou.

Mám tridsaťpäť rokov a zatiaľ som dosiahol všetko, čo som si predsavzal.

Okrem jediného.

Občas, ako napríklad dnes, si dovoľím premýšľať, aké by to bolo, a mohlo byť, keby som urobil niečo inak, nezabudol, nešiel na ten vlak.

Išiel na ten vlak a nezabudol a vrátil sa späť.

Keby sa môj život dnes neriadil podľa opakujúcej a nemeniacej sa čierno-bielej schémy.

Každý deň pracujem úporne do večera, lietam hore dole, dni sa mi zlievajú jeden do druhého. Som celkom ako včielka.

S tým rozdielom, že poobede sa nevraciam ku Kráľovničke a deťom do pestrého domčeka.

Vždy večer v posteli listujem v hrubej knihe a hľadám verš o medových plástoch, no zatiaľ som ho nenašiel. V takých chvíľach mi srdce opakuje dávno zabudnuté Esterine modlitby a do môjho života sa vlieva trochu farby.

Červená, žltá. Bronzová.

Farba prvého letného medu.

Viem, že raz aj o mne Majster namaľuje radostnejší obraz a preto som vytrvalý.

Neúnavný.

Teším sa z každého pekného rána, z dobre vykonanej práce.

Úplne ako malá včielka, najusilovnejšia zo všetkých.